

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 62/2019-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedu senátu Mojmíra Mamojku (sudca spravodajca) a zo sudcov Petra Straku a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] zastúpeného advokátom JUDr. Rudolfom Fajbíkom, Dobšinského 14, Banská Štiavnica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 So 96/2017 z 27. februára 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa

čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 So 96/2017 z 27. februára 2019 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ pracoval do 1. februára 1994 vo zvýhodnenej pracovnej kategórii I.AA ako baník v podzemí hlbinej bane vzhľadom na existenciu ionizujúceho žiarenia postavenej na roveň uránovej bane. Na uvedenom pracovisku celkom odpracoval 9 rokov a 12 dní. Požiadal preto o priznanie starobného dôchodku s poukazom na § 174 ods. 1 zákona č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom zabezpečení“), kde je určené, v akom veku má zamestnanec nárok na starobný dôchodok v závislosti od dĺžky zamestnania vo zvýhodnenej pracovnej kategórii. Jeho žiadosť však bola zamietnutá rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 570 621 6428 0 z 12. januára 2016 (ďalej len „rozhodnutie Sociálnej poisťovne“), pričom Sociálna poisťovňa toto rozhodnutie odôvodnila § 174 ods. 2 zákona o sociálnom zabezpečení, podľa ktorého je ďalšou podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 trvanie práce vo zvýhodnenej pracovnej kategórii k 31. decembru 1999.

3. Následne sťažovateľ napadol rozhodnutie Sociálnej poisťovne žalobou o preskúmanie jeho zákonnosti, o ktorej rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 26 Sd 88/2016-20 z 5. októbra 2017 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne potvrdil. Sťažovateľ preto napadol rozsudok krajského súdu odvolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukázal na podľa neho sporné ustanovenia zákona o sociálnom zabezpečení, v zmysle ktorých ďalšou podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je trvanie práce vo zvýhodnenej pracovnej kategórii k 31. decembru 1999. Podľa sťažovateľa je práve interpretácia a aplikácia tohto ustanovenia

zákona sporná a má vplyv na porušenie jeho práv. Sťažovateľ sa domnieva, že zmysel a účel tohto zákona je umožniť skorší odchod do dôchodku za rovnakých právnych podmienok všetkým, ktorí splnili rovnaké podmienky, teda vykonávali rovnakú prácu v období do nadobudnutia účinnosti novej právnej úpravy. Pôvodne to bolo do 31. decembra 1992, neskôr sa dátum sedemkrát posúval. Najvyšší súd vo viacerých prípadoch skúmal predmetné ustanovenie a vždy deklaroval, že cieľom zákonodarcu pri posúvaní dátumu nebolo zúžiť okruh osôb, ktorým zostanú zachované nároky, ale naopak, umožniť ďalším osobám, aby získali potrebnú dobu. Účelom tohto ustanovenia teda bolo vymedziť skupinu zamestnancov, ktorým zostanú nároky zachované, a postupným predlžovaním doby túto skupinu rozšíriť. Jeho výklad (zdôrazňujúci jeho doslovné znenie) je však v rozpore s takto deklarovaným účelom zákona.

5. Sťažovateľ považuje pôvodné znenie zákona a slovnú formuláciu „*k 31.12.1992*“ za nejednoznačnú. Poukázal pritom na dôvodovú správu k návrhu zákona č.235/1992 Zb., kde sa vo všeobecnej časti odvoláva na zmenu koncepcie sociálneho poistenia (zabezpečenia) vzhľadom na zmenu spoločensko-ekonomickej situácie a prechod na trhovú ekonomiku. Práve táto koncepčná zmena vyžaduje dôkladnú úpravu prechodného obdobia. Nejde o to, zabezpečiť všetkým univerzálne či absolútne rovnaké práva. Ale súčasne treba dbať, aby všetci v rovnakej situácii mali rovnaké práva, teda treba sa vyhnúť neodôvodneným rozdielom, či diskriminácii.

6. Sťažovateľ konštatoval, že deklarovaný cieľ je rozšíriť počet zamestnancov, ktorí môžu získať potrebnú dobu zamestnania, a splniť tak podmienky nároku. Pri zaužívanom výklade je však skutočný účinok presne opačný. Je síce pravda, že niektorí ďalší zamestnanci posunutím dátumu nárok získajú, ale súčasne ho niektorí (ktorých je v baníctve podľa štatistiky štátnej banskej správy určite viac) stratia. Presne to sa stalo aj sťažovateľovi. Keď odchádzal zo zamestnania 1. februára 1994, platil zákon o sociálnom zabezpečení v znení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 59/1993 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 100/1988 Zb. o sociálnom zabezpečení v znení neskorších predpisov, podľa ktorého bolo podmienkou nároku trvanie zamestnania k 31. decembru 1993, a to sťažovateľ spĺňal. Mohol preto s pokojným svedomím odísť, lebo zákon mu

v tom čase garantoval zachovanie nároku na skorší odchod do dôchodku. Ďalšími novelami však štát dátum posunul na neskorší a sťažovateľovi podľa doslovného znenia nárok zanikol. Sťažovateľ však už nemal možnosť vrátiť sa do bane vzhľadom na zánik takýchto pracovných miest z rozhodnutia štátu. Tento neodškriepiteľný fakt nutne nabáda k zamysleniu, či je doslovný výklad zákona správny.

7. Podľa názoru sťažovateľa ide o situáciu, ktorú zákonodarca nepredpokladal a je len následkom neústavného výkladu normatívneho textu. Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu je zrejmé, že tento neústavný výklad je už natoľko zaužívaný, že sa súd ani nenamáha podrobnejšie reagovať na námietky žalobcov (žiadateľov o dôchodok), hoci sa vyskytujú aj nové argumenty. Najvyšší súd nemá vnútornú silu prehodnotiť svoj prístup k veci a jedine ústavný súd môže ešte poskytnúť účinnú pomoc sťažovateľovi a osobám v rovnakom postavení.

8. Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí, ako aj v iných obdobných prípadoch (dokonca aj v rozhodnutí publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. 53/2011) uviedol, že doslovné znenie sporného ustanovenia zodpovedá zámeru zákonodarcu, charakteru prechodného ustanovenia, platí pre všetkých zamestnancov, a preto nie je diskriminačné. Svoje tvrdenia však má v napadnutom rozsudku odôvodnené veľmi skromne, podľa sťažovateľa nedostatočne a nesprávne. Okrem toho sa vôbec nezaoberal podstatnými argumentmi sťažovateľa, ktoré uviedol v odvolaní.

9. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku podľa sťažovateľa vybočil z ústavných medzí a opomína skutočný účel právnej normy. Jeho výklad právnej normy je príliš formalistický a rozhodnutie nedostatočne odôvodnené. Následkom je porušenie označených základných práv sťažovateľa. Sťažovateľ pritom poukázal na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

10. Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie základných práv podľa čl. 12 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, tento rozsudok by zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 6 000 € a zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

11. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

12. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

13. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

14. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

15. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

16. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

18. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

19. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

20. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

21. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že k porušeniu označených práv malo dôjsť napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu z 27. februára 2019, ktorý je podľa sťažovateľa založený na nesprávnom právnom posúdení veci a nesprávnom výklade zákona o sociálnom zabezpečení, pričom najvyšší súd sa podľa sťažovateľa nemal dostatočne vysporiadať s jeho argumentáciou uvedenou v odvolaní a diskriminuje ho.

22. Ústavný súd preto podrobil napadnutý rozsudok najvyššieho súdu dôkladnému ústavnému prieskumu, na základe ktorého konštatuje, že najvyšší súd v napadnutom rozsudku poukázal na obsah administratívneho spisu, z ktorého zistil, že sťažovateľ pracoval u zamestnávateľa Banské stavby Banská Štiavnica od 1. januára 1985 do 30. septembra 1990, následne od 1. októbra 1990 do 1. februára 1992 pracoval u zamestnávateľa Rudné bane Banská Štiavnica a napokon bol od 24. februára 1992

do 1. februára 1994 zamestnaný u zamestnávateľa [REDACTED], [REDACTED]
Z uvedeného je zrejmé, že v zamestnaniach postavených na roveň uránových baní pracoval dokopy 9 rokov a 12 dní.

23. Záver o splnení podmienok vyžadovaných pre vznik nároku na starobný dôchodok odôvodnil najvyšší súd v napadnutom rozsudku takto:

„... Navrhovateľ... nebol teda zamestnaný minimálne 15 rokov vo vybraných zamestnaniach v baníctve, resp. aspoň 10 rokov vo vybraných zamestnaniach v baníctve v uránových baniach. Nesplňa preto podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok podľa nariadenia vlády ČSFR č. 557/1990 Zb.

Podľa § 21 ods. 1 občan má nárok na starobný dôchodok, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek aspoň 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 25 rokov a dosiahol vek

aspoň:

a) 55 rokov, ak bol zamestnaný najmenej 15 rokov v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/ alebo najmenej 10 rokov v takom zamestnaní v uránových baniach...

... Zamestnaním uvedeným v § 14 ods. 2 písm. a) zákona č. 100/1988 Zb. sú zamestnania v baníctve so stálym pracoviskom pod zemou v hlbinných baniach.

Navrhovateľ v zamestnaní zaradenom do IAA kategórie, teda v zamestnaní uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. nezískal spolu najmenej 10 rokov a teda nesplnil ani podmienky pre vznik nároku na starobný dôchodok ku dňu dovŕšenia veku 55 rokov podľa § 21 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb.

Podľa § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb. podmienkou vzniku nároku na starobný dôchodok podľa odseku 1 je, že zamestnanie I. pracovnej kategórie alebo služba I. alebo II. kategórie funkcií trvali k 31.12.1999; za zamestnanie sa na tieto účely považujú i náhradné doby a doby uvedené v § 5 ods. 1 a v § 6 ods. 1 nariadenia vlády Československej socialistickej republiky č. 117/1988 Zb.

Zámerom zákonodarcu, vzhľadom na predĺženie zaradovania zamestnaní podľa právneho poriadku Slovenskej republiky do I. a II. pracovnej kategórie až do 31.12.1999, bolo umožniť skorší vznik nároku na starobný dôchodok len u tých občanov, ktorí po 31.12.1999 dovŕšia príslušný vek a boli zamestnaní stanovenú dobu v zamestnaní

uvedenom v § 14 ods. 2 písm. a) alebo v takom zamestnaní v uránových baniach ak toto zamestnanie trvalo do 31.12.1999. pričom práve z dôvodu zrušenia pracovných kategórií od 01.01.2000 nemohli objektívne až po 31.12.1999 splniť podmienku trvania takého zamestnania po dobu 15, resp. 10 rokov, uvedenú v § 21 ods. 1 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb.

Navrhovateľ podľa potvrdení zamestnávateľov pracoval v takom zamestnaní 9 rokov a 12 dni. Nesplnil však podmienku trvania takého zamestnania do 31.12.1999. Námietka navrhovateľa, že táto podmienka nie je logická, odvolací súd nemohol zohľadniť. Ustanovenie § 174 zákona č. 100/1988 Zb. je ustanovením prechodného charakteru a jeho účelom bolo priznanie skoršieho vzniku nároku na starobný dôchodok len tým zamestnancom, ktorí nemohli získať potrebnú dobu určeného zamestnania podľa § 21 ods. 1 písm. a/ až d/ zákona č. 100/1988 Zb. až od 01.01.2000 práve z dôvodu zrušenia pracovných kategórií. Navrhovateľ ukončil zamestnania podľa § 14 ods. 2 písm. a/ zákona č. 100/1988 Zb. už v roku 1994.

Navrhovateľ nesplnil podmienku potrebnej doby podľa § 174 ods. 1 písm. d zákona č. 100/1988 Zb., a súčasne nesplnil ani podmienku trvania určeného zamestnania do 31.12.1999 podľa § 174 ods. 2 zákona č. 100/1988 Zb., a preto mu nárok na starobný dôchodok nevznikol...

... Pokiaľ zákonodarca mal v úmysle poskytovať určitým skupinám baníkov starobný dôchodok skôr, ale za presne určených podmienok uvedených v § 174 ods. 1 a 2 zákona č. 100/1988 Zb., potom tak odporkyňa ako aj súd sú viazané takým zákonom. Podmienka trvania určeného zamestnania do 31.12.1999 platí pre všetkých zamestnancov (poistencov), preto ju nemožno považovať za diskriminačnú ani vo vzťahu k navrhovateľovi, lebo sa s ním nezaobchádzalo inak ako s inými žiadateľmi o dávku, ktorí sa ocitli v podobnej situácii...“

24. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pripomína, že úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesno-právne predpisy. Treba vziať do úvahy, že správny súd posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu

verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

25. Ústavný súd s poukazom na obsah odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho dospel k záveru, že najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v konaní nastolil, a vysvetlil, ako dospel k záveru o tom, že obстоjí rozhodnutie krajského súdu i rozhodnutie Sociálnej poisťovne. Tento záver je založený na aplikácii § 174 ods. 1 a 2 zákona o sociálnom zabezpečení, ktoré najvyšší súd zrozumiteľne vyložil a aplikoval v súlade s ich účelom a zmyslom. Najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, celkom legitímne a ústavne akceptovateľné.

26. Tento záver najvyššieho súdu nepovažuje preto ani ústavný súd za nesúladný so zisteným skutkovým stavom. Zohľadniac dôvody rozhodnutia najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že rozhodnutie najvyššieho súdu nie je založené na takom výklade aplikovaných ustanovení predpisov o sociálnom poistení a sociálnom zabezpečení, ktoré by poprelo ich účel a zmysel. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov rozsudku najvyššieho súdu a zároveň nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku najvyššieho súdu v súlade s právomocami ústavného súdu.

27. Vo vzťahu k argumentácii sťažovateľa, podľa ktorej samotná právna úprava má vo vzťahu k nemu diskriminačný charakter a je rozporná so základnými právami, ústavný súd konštatuje, že v konaní o ústavnej sťažnosti mu nepatrí riešiť otázku súladu právnych predpisov s ústavou. Konanie o súlade právnych predpisov je konaním samostatným, ktoré sa začína na návrh osôb uvedených v § 74 písm. a) až g) zákona o ústavnom súde v prípade, ak tieto osoby dospejú k názoru, že právny predpis nižšej

právnej sily nie je v súlade s právnym predpisom vyššej právnej sily alebo s medzinárodnou zmluvou [čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy].

28. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti a úvahy, ktorými sa ústavný súd riadil, dospel preto k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa musí byť posúdená ako zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

29. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv a slobôd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu